

indgivne Andragende udtryffeligt fræbede sig dette; men vi antage det ikke for usandsynligt, at de deri ere gaaede videre end Landets Kobbersmede i Almindelighed ønske, især naar det viser sig, at den Kobberværkerne engang tillagte Frihed ikke vil blive hævet, og vi maae i den Henseende henvise til det fra Kobbersmedene i Odense ovenfor omtalte i 1838 indgivne Andragende til Stænderne i Roestilde, hvilket disse i det Hele tilraade. Vi kunne ikke Andet end antage, at en saadan Deelagtighed i den Kobberværkerne givne Frihed vilde være ligesaameget til Fordeel for Kobbersmedene som for Befolkningen i Almindelighed og kunne ikke tillægge de af Udvalgets to andre Medlemmer anførte Modgrunde nogen særdeles Vægt, da de mindre Formuende kunde forene sig til fælles Dmsførsel af deres Varer, og den Uoverensstemmelse med den øvrige Lovgivning, som derved fremkom, vilde hæves efterhaanden, som den begyndte Næringsfrihed ved fremtidige Love udvikles og Folkets større Modenhed og Selvstændighed berøver de Betænkeligheder mod almindelig Huseersfrihed, som hentes fra Hensyn til Politiuordener, deres Betydning. — Vi maae altsaa tilraade, hvis Kobbersmedene skulde udtale Ønsket om at blive deeltagende i den Kobberværkerne tillagte Huseersfrihed, da at indrømme dem dette ad Bevillingsveien eller endnu hellere ved en almindelig Lov; men for Dieblisket, da der kun foreligger et Ønske i modsat Retning, vil det formeentlig ikke være at anbefale. —

Udvalget maa derfor fraraade, at man for

Udvalget maa derfor fraraade, at man for Tiden paa nogen af de betegnede Maader søger at raade Bod paa det Tab, det Indgreb eller den Ubillighed, hvorover der føres Klage. Derimod troe vi, at der i det oven Bemærkede er tilstrækkelig Føle for Thinget til at anbefale, at Sagen bliver gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse, og derefter Foranstaltning bliver truffen til at afhjælpe de

i Andragendet fremførte Betsværing, forsaavidt de maatte befindes grundede. Udvalget skal tillade sig at paapege de Maader, hvorpaa dette efter vort Skjøn kunde skee.

Naar det saaledes hedder i Andragendet, at Kobbersørerne ere Udlændinger, der ingen Skat eller Afgift svare, i Forhold til det, de etablerede Kjøbstadborgere svare, da maa det formeentligen ansees grundet saavel i Forholdets Natur som i den oven cterede fgl. Resolution af 11te August 1818, at Kobbersørerne bør sættes i Næringskat i Forhold til andre Næringsbrugere, og at de i det Hele bør indtages under den almindelige Beskatning, hvor Saadant endnu ikke finder Sted.

Naar det endidere i Andragendet siges, at Kjedelsørerne ikke alene handle med Fabrikens Varer, men kjøbe og sælge, bytte og tusse med Gjenstande, tilsvirkede andet Sted, samt at de paatage sig Reparationsarbejder, da maa Saadant vistnok ansees utilladeligt. Det turde derfor være en hensigtsmæssig Foranstaltning, hvis vedkommende Ministerium vilde finde sig foranlediget til ved Circulaire til samtlige Amtmænd at paalægge disse at vaage over, at Kobbersørerne ei misbruge deres Huseersfrihed til ulovlig Handel eller til at paatage sig Reparationsarbejde, samt, hvor saadan Ulovlighed befindes, at lade Paagældende drage til Ansvar ved Domsolene.

Der kunde endvidere være Spørgsmaal om at meddele enkelte Kobbersmede, eller Flere i Forening, Bevilling til paa samme Maade at falholde deres Fabrikater ved Omreisen og have Oplag af dem paa Landet; og endeligen kunde det være at undersøge, om der i Lovgivningen findes saadanne, i Faveur af Kobberværkerne givne Bestemmelser, der kunde være til Skade for Kobbersmedene.